

HỒI 116

Kỳ Chiều Khắc Địch

Bạt Phong Hàn còn chưa có cơ hội lên tiếng thì thanh âm của Phó Quân Du đã vang lên ở đầu cầu thang: "Tại sao lại tĩnh lặng như vậy, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?".

Sự xuất hiện của nàng như loài u linh quỷ my thoát đến thoát đi, trên lầu tuy có không ít cao thủ, nhưng không ai nghe được tiếng bước chân lên cầu thang của nàng. Việc đã tới trước mắt, Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vẫn không hề rối loạn, mà vẫn giữ thái độ bình tĩnh tự nhiên, tùy cơ ứng biến.

Bạt Phong Hàn dài người đứng dậy, mỉm cười nói: "Cuối cùng Quân Du cũng đến rồi, ta đã đợi nàng năm ngày trời đó!".

Phó Quân Du vừa bước tới, vừa đảo mắt nhìn khắp toàn trường một lượt. Mỹ nữ Cao Lệ hôm nay mặc một bộ võ phục màu đỏ thẫm, bên ngoài khoác áo choàng tím làm làn da trắng như tuyết càng thêm nổi bật, đoạt mắt không ít phong quang của Hoa Linh Tử. Có điều nếu Thương Tú Tuần chịu dùng chân diện mục thì dù là mỹ nữ xuất chúng như Phó Quân Du e rằng cũng phải chịu nhường một bậc. Ánh mắt của Phó Quân Du dừng lại ở chỗ Hoa Linh Tử, sau đó thì dịch sang phía Trường Thúc Mưu, ngạc nhiên nói: "Không ngờ Trường Thúc Mưu của Thiết Lạc cũng ở đây!".

Trường Thúc Mưu cũng đứng dậy thi lễ nói: "Thì ra là cao đồ của Dịch Kiếm Đại Sư Phó lão tiên sinh Quân Du tiểu thư! Gặp được tiểu thư ở đây, Trường Thúc Mưu lấy làm hân hạnh!".

Trường Thúc Mưu đứng dậy chào hỏi đã làm che khuất tầm mắt của nàng nhìn về phía Khấu Trọng và Từ Tử Lăng.

Bạt Phong Hàn nhân cơ hội này đưa tay ra hiệu cho Khấu Trọng và Từ Tử Lăng, khoe miệng nở một nụ cười gượng gạo như muốn nói: "Ta sớm đã nói với các ngươi rồi vậy mà các ngươi vẫn không biết điều mà chạy trước, giờ thì chớ trách ta đấy!"

Phó Quân Du dừng bước hoàn lễ đáp: "Thì ra là Bạch Y Kim Thuần Trường Thúc Mưu huỳnh, Quân Du thất kính!".

Hai người này khách khí hữu lễ như vậy càng làm những người xung quanh không hiểu nổi quan hệ phức tạp bên trong của cuộc kỳ ngộ ngày hôm nay. Phó Quân Du hoàn lễ xong thì tiếp tục bước về phía Bạt Phong Hàn đang đứng, chợt phát hiện ra hai gã Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng có mặt, liền giật mình đứng lại.

Hai gã vội đứng dậy, đồng thanh chào: "Điệt nhi thỉnh an Du di!".

Ngoại trừ Bạt Phong Hàn vẫn đang gượng cười, những người khác đều ngó người ra không hiểu chuyện gì.

Mắt phụng của Phó Quân Du sáng rực sát cơ, lạnh lùng nói: "Ai là Du di của các ngươi? Xem kiếm!".

"Đinh!".

Bảo kiếm đã rời bao!

Lúc này Phó Quân Du chỉ cách Từ Tử Lăng chừng chưa đầy một trượng, bảo kiếm vừa rung lên đã lập tức hóa thành hơn mười đạo kiếm ảnh. Chính vào thời khắc kiếm thế còn chưa hoàn toàn hình thành, Từ Tử Lăng đã hừ nhẹ một tiếng, bước lên nửa bước, vung quyền chặt vào khoảng không giữa hai người. Chỉ là một chiêu quyền hết sức đơn giản, nhưng lại khiến mỗi một người có mặt tại trường đều dâng lên một cảm giác đó là một chiêu thức vừa kỳ dị lại vừa hoàn mỹ vô song.

Đầu tiên, Từ Tử Lăng khiến chúng nhân cảm thấy một chiêu này của gã đã tập trung toàn bộ sức mạnh của thân người, nhưng thoát nhìn thì lại như khinh phiêu vô lực, mâu thuẫn tới độ không thể giải thích nổi.

Tiếp đó, mọi người rõ ràng là đã nhìn thấy mỗi một tình tiết nhỏ từ lúc gã bắt đầu tới lúc kết thúc động tác, nhưng ai nấy đều cảm thấy cả quá trình này dường như hoàn toàn là sự chuyển vận của tự nhiên, không có khởi đầu cũng chẳng có kết thúc, giống như sự vận hành của tinh tú trên trời vậy, trước giờ chưa từng có mở đầu, lại càng không có kết thúc, tựa như bóng chim tắm cá, thiên mã hành không, liền lạc như áo trời không vết vá.

Thứ ba là khi một quyền của gã chém vào khoảng không, kiếm khí bức nhân của Phó Quân Du giống như bị bàn tay gã hút sạch vậy, còn lại chỉ là mấy đạo kiếm ảnh hư ảo, không hề có chút uy lực sát thương.

Những đại hành gia như Bạt Phong Hàn, Trường Thúc Mưu, Thương Tú Tuần lại càng nhìn rõ Từ Tử Lăng đã phong cứng lộ tuyến tấn công mạnh nhất trong kiếm chiêu của Phó Quân Du, cả về thời gian và góc độ đều chuẩn xác vô cùng.

Những kẻ bàng quan không ai là không động dung.

Phó Quân Du hứ lên một tiếng, nhất thời vô phương biến hóa kiếm chiêu, đành phải thu kiếm lui lại nửa bước, sắc mặt trắng bệch, kinh hãi thốt lên: "Dịch Kiếm Chi Thuật?".

Chúng nhân lại càng ngạc nhiên tới độ há hốc miệng ra nhìn Từ Tử Lăng. Phải biết rằng Dịch Kiếm Chi Thuật là tuyệt kỹ tung hoành khắp Trung thổ và ngoại vực của Cao Lỗ Dịch Kiếm Đại Sư Phó Dịch Lâm, Phó Quân Du là đệ tử đích truyền của Phó Dịch Lâm tự nhiên là phải biết tuyệt kỹ này, vì vậy nếu câu nói này đổi lại là Từ Tử Lăng nói với Phó Quân Du thì người người đều sẽ cảm thấy hết sức bình thường, nhưng hiện giờ lại hoàn toàn ngược lại, bảo sao không khiến họ nghi hoặc khó hiểu?

Từ Tử Lăng đứng ưỡn ngực hiên ngang, hai tay buông thõng, dáng vẻ phong lưu tiêu sái khó tả, cung kính mỉm cười nói: "Còn phải nhờ Du đi chỉ điểm cho nhiều!".

Sát khí trong mắt Phó Quân Du càng thêm hùng hực.

Khẩu Trọng biết chuyện chẳng lành, vội vàng gầm lên một tiếng: "Trường Thúc Mưu xem đao!".

Tĩnh Trung Nguyệt rời vỏ hóa thành một đạo cầu vồng cắt về phía Trường Thúc Mưu đang đứng. Hoàng quang rực rỡ, đao khí bao trùm không gian.

Thương Tú Tuần "a" lên một tiếng kinh ngạc, không ngờ thanh đao ở trong tay Khẩu Trọng lại có uy lực kỳ dị nhường ấy. Trường Thúc Mưu cũng đâu ngờ Khẩu Trọng lại đột nhiên sinh sự, nguy hiểm nhất là trong đao thế của đối phương lại ẩn hiện một đạo đao kinh xoáy tròn theo đường tròn ốc, khiến cho y ngoại trừ nhảy lên mặt bàn hoặc chui xuống gầm bàn để tránh né ra thì không còn đường lui nào khác. Có điều lúc này y đã không còn thời gian để nghiên cứu xem tại sao công lực Khẩu Trọng lại đột nhiên tăng tiến, lại có thể phát ra kinh khí lạnh buốt còn cổ quái hơn cả Băng Huyền Kinh của Vũ Văn phiệt này.

Chỉ nghe Trường Thúc Mưu quát lên một tiếng, song thuẫn đã cầm trong tay, trầm eo tọa mã, trong sát na ngăn ngủi đã kịp ngưng tụ toàn thân công lực vào hai tay, hữu thuẫn phía trước, hậu thuẫn phía sau, nghênh tiếp một đao khai sơn phá thạch của Khẩu Trọng.

Bọn Canh Ca Hồ Nhi, Hoa Linh Tử và bảy cao thủ Thiết Lạc ngồi cùng bàn toàn bộ đều bị bao trùm trong đao khí của Khấu Trọng, năng lực ứng biến của bọn này đều kém hơn Trường Thúc Mưu một bậc nên trong lúc hốt hoảng chỉ đành tạm thời nhảy tránh ra ngoài. Nhất thời ghề đổ người ngã, gà bay chó chạy.

Một đao này quả nhiên đúng như Khấu Trọng đã dự đoán, cùng lúc chấn áp cả Phó Quân Du, làm nàng hiểu rằng nếu không có sự trợ giúp của Bạt Phong Hàn, nàng căn bản không thể đơn thân độc lực đối phó hai gã, vậy thì tự nhiên sẽ không lỗ mắng xuất thủ nữa.

Hai mắt Bạt Phong Hàn lập tức sáng rực lên, vừa rồi một quyền của Tử Tử Lăng cố nhiên là vô cùng lợi hại, song đơn thuần chỉ là thủ thức, không những không kích thích lòng tranh thắng của người khác mà còn có tác dụng làm người ta bình tĩnh trở lại nữa.

Nhưng một đao này của Khấu Trọng lại toàn là chiêu số tiến thủ cường công, khí thế sục sôi hùng hực, cơ hồ như không thấy máu thì tuyệt đối không thu về vậy, lập tức làm cho máu huyết trong người vị cao thủ quyết chí lên tới đỉnh cao nhất của võ đạo này sôi lên sùng sục.

“Đang!”.

Tĩnh Trung Nguyệt của Khấu Trọng chém trúng chiếc thuẫn bên tay hữu của Trường Thúc Mưu.

Một cổ chân khí xoáy chuyển không ngừng giống như muôn ngàn con lốc xoáy cùng lúc đổ dồn vào trong thiết thuẫn. Trường Thúc Mưu vội trảm người xuống, sử ra Ngung Chân Cửu Biến được Khúc Ngạo chân truyền, trong thời gian một cái búng tay đã biến hóa chân khí liên tiếp chín lần, vất vả chống đỡ luồng chân khí xoáy ốc kỳ dị của Khấu Trọng xâm nhập vào nội thể, đồng thời cũng giữ chắc chiếc mộc thuẫn không để nó bị chân khí của Khấu Trọng làm cho xoay tròn như bánh xe gió.

Nếu đổi lại là đôi kim thuẫn được tinh chế bằng chất thép đặc biệt trước đây của y, trong cương có nhu, thì kết quả của lần giao phong này chắc sẽ là bất phân thắng phụ. Nhưng đôi thiết thuẫn hiện tại mới chỉ đúc lại mấy hôm trước, chất thép hoàn toàn không phù hợp với yêu cầu của Trường Thúc Mưu thì lại là một chuyện khác.

Chỉ có Khấu Trọng và y là hiểu rõ, chính vào thời khắc mà đao thuẫn chạm nhau ấy, chiếc thuẫn đã trở thành nơi để kinh lực của hai người giao chiến.

Kinh lực của Khấu Trọng muốn chấn bay chiếc thuẫn khỏi tay Trường Thúc Mưu, còn Trường Thúc Mưu thì muốn xoay chuyển chiếc thuẫn theo nhiều hướng khác nhau hòng triệt

tiêu lực xoáy cuồng mãnh của địch nhân. Dưới sự giằng giật cuồng bạo của hai đạo chân lực, thiết thuẫn lập tức vỡ ra làm bốn năm mảnh.

“Đang!”.

Chiếc thuẫn trong tay tả của Trường Thúc Mưu đẩy ra, đánh bật Tinh Trung Nguyệt của Khấu Trọng ra ngoài.

Khấu Trọng cho đao vào võ, cười lên ha hả nói: “Lại vỡ thêm cái nữa rồi, đạo này sinh ý của tiệm rèn binh khí tốt thật!”.

Đám người bọn Canh Ca Hồ Nhi và đám cao thủ Thiết Lặc ngồi ở bàn bên cạnh đều tức giận đứng vọt dậy, binh khí tuốt ra cầm sẵn trên tay. Thương Tú Tuần cũng vẩy tay ra hiệu, toàn bộ người của Phi Mã Mục Trường cũng nhanh nhẹn rời bàn rút binh khí ra, chuẩn bị ứng chiến.

Khách nhân ở mấy chiếc bàn gần đó thấy đao pháp của Khấu Trọng lợi hại nhường ấy, ai nấy đều sợ bị liên lụy lần lượt lùi ra xa, để trống hơn mười chiếc bàn bên cạnh cửa sổ.

Trường Thúc Mưu đưa tay ngăn cản người phe mình xuất thủ, đoạn cúi xuống nhìn mẫu còn lại của chiếc thiết thuẫn, thuận tay quăng đi luôn, bật cười chế giễu: “Khấu Trọng người có hiểu quy củ giang hồ không vậy? Đột nhiên xuất thủ tập kích người khác như thế thì gọi là loại hảo hán gì chứ?”.

Khấu Trọng cố làm ra vẻ ngạc nhiên nói: “Ngày đó khi ta và Phương trang chủ đang đàm đạo, Trường Thúc huynh không phải cũng đột nhiên nhảy từ đâu tới, xuất thủ tập kích hay sao? Hà... Trường Thúc huynh là loại hảo hán gì, thì ta là loại hảo hán đó vậy”.

Thương Tú Tuần biết rõ là lúc này không nên cười, nhưng cũng không thể nào nén nổi phải bật cười mấy tiếng. Tiếng cười khúc khích như chuông bạc của nàng vang lên lập tức làm cho không khí kiếm bạt cung giương giảm đi mấy phần căng thẳng.

Khấu Trọng liếc sang phía nàng ôm quyền nói: “Đa tạ trường chủ đã cổ vũ!”.

Thương Tú Tuần lườm mắt nhìn gã một cái, ánh mắt đong đưa trên khuôn mặt giả râu ria quả thật quái dị vô cùng.

Trường Thúc Mưu cứng họng không biết đáp làm sao, đành ngửa mặt nói liền ba tiếng: “Hảo! Hảo! Hảo!”. Chỉ thấy mục quang ỳ sáng rực lên hai đạo tinh quang, lạnh lùng nhìn Bạt Phong Hàn hỏi: “Không biết trận chiến giữa ta và Bạt huynh có thể tạm thời hoãn lại không?”.

Câu này của y vừa thốt ra, chúng nhân đều biết y đã chuẩn bị xuất thủ đến nơi nên mới cố ý làm rõ lập trường của Bạt Phong Hàn trước. Tình thế hiện giờ rất rõ ràng, chỉ cần Bạt Phong Hàn và Phó Quân Du đứng về phía nào, phía ấy coi như có thể nắm chắc phần thắng.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đưa mắt nhìn nhau, ám thị nếu Bạt Phong Hàn không thức thời, hai gã sẽ lập tức liên thủ giết chết y trước, chuyện này tuy không phải dễ làm, nhưng cũng không thể không thử.

Ánh mắt Bạt Phong Hàn lộ thần sắc phức tạp, cuối cùng thì quay sang nhìn Phó Quân Du chờ đợi. Phó Quân Du cũng đang đứng ngơ ngẩn như phỗng đá, một hồi lâu sau mới nói: "Có nói thế nào thì Trường Thúc huynh cũng đã thua nửa chiều, theo quy củ giang hồ, ân oán của Trường Thúc huynh và hai tên tiểu tử này cũng nên tạm gác lại".

Lại thấy Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đang liếc trộm mình, liền tỏ vẻ tức giận quát: "Không phải ta muốn giúp các ngươi, chỉ là không muốn các ngươi chết trong tay kẻ khác mà thôi! Còn không mau...".

Khấu Trọng sợ đến lúc nàng nói ra chữ "cút" thì mới "cút" thì thật quá mất oai phong, liền vội vàng lớn tiếng ngắt lời nàng: "Xin Du đi hãy bảo trọng! Lòng hiếu thảo của huynh đệ chúng con với mẹ trời cao có thể làm chứng!" Tiếp đó gã quay sang nháy mắt với bọn Lương Tri.

Lương Tri hiểu ý, vội khom người nói với Thương Tú Tuần: "Nơi này không tiện ở lâu! Trường chủ, chúng ta hãy đi trước thì hơn!".

"Cạch!".

Thương Tú Tuần ném hai đĩnh vàng lên bàn, lạnh lùng nói: "Hôm nay để Phi Mã Mục Trường của ta mời khách!" Nói đoạn chậm rãi đi qua đám cao thủ Thiết Lặc ra cửa, bọn Thương Bằng, Thương Hạc, Lương Tri đi sát sau lưng, cứ vậy rời khỏi tửu lâu trong ánh mắt tức tối của đám người Trường Thúc Mưu.

oOo

Rời khỏi Gia Hương Lầu, chỉ thấy trên phố toàn là chiến sĩ Thiết Lặc và người của Tương Dương thành, cũng may là sau khi Trường Thúc Mưu cân nhắc lợi hại, đã quyết định

không hạ lệnh động thủ tấn công. Nhưng đương nhiên bọn Khấu Trọng cũng biết địch nhân sẽ không chịu bỏ qua như vậy.

Thương Tú Tuần hạ lệnh bỏ lại cỗ xe tứ mã ở lại khách sạn, lập tức rời thành. Trên đường đi, Thương Tú Tuần không hề nói chuyện hay liếc nhìn Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đến một lần, nhưng cũng không hề có ý đuổi bọn gã đi. Những người khác thấy thái độ của nàng như vậy, kể cả Lạc Phương trước có giao tình rất tốt với Khấu Trọng cũng không nào dám nói câu nào với hai gã.

Hứa Dương sớm đã dùng kim lượng thuê một chiếc thuyền chở hàng, lúc này lại cho thêm ba đỉnh vàng lớn, yêu cầu thuyền gia lập tức khởi trình. Đến khi thuyền ra khỏi bến cảng, chúng nhân mới thở phào nhẹ nhõm, cảm giác như vừa từ cõi chết trở về.

Chiếc thuyền này khá rộng rãi chắc chắn, còn có bảy tám gian phòng dành cho người ở. Hứa Dương xếp cho hai gã ở trong gian phòng cuối cùng, rồi thấp giọng dặn dò: "Trường chủ đang giận đó, hai người tốt nhất nên nghĩ cách gì đó đi! Hà! Không ngờ nhị chấp sự tinh minh là vậy mà cũng nhìn lầm hai người!" Nói xong lại lắc đầu thở dài, thân thiện vỗ vai hai gã rồi thở ra một làn khói, đi về phía cuối thuyền.

Khấu Trọng hạ giọng nói với Từ Tử Lăng: "Không thể không đề phòng được, ta đi kiểm tra thuyền gia và ba tên thuyền phu kia xem sao!".

Sau khi Khấu Trọng đi tìm thuyền gia nói chuyện, Lạc Phương thấy Thương Tú Tuần, Lương Tri, Thương Bằng, Thương Hạc đều đã vào trong khoang thuyền, liền bước tới bên cạnh Từ Tử Lăng hỏi: "Ai trong hai người là đại hiệp mặt sẹo vậy?".

Từ Tử Lăng đang dựa lưng vào lan can, ngắm nhìn cảnh sắc đêm trăng hai bên bờ, ngửa mặt hứng cơn gió đêm mát lạnh: "Mặt sẹo thì có, chứ đại hiệp thì không. Mọi người đều là huynh đệ, những lời thừa thãi ấy không cần nói làm gì".

Lạc Phương cảm kích nói: "Nhưng cái mạng nhỏ này của ta vẫn là do Từ huynh cứu về! Ôi! Công phu của huynh thật lợi hại, huynh biết Dịch Kiếm Thuật thật sao? Tại sao chỉ đánh một quyền vào khoảng không mà lại bức bà nương đó phải thoái lui vậy?".

Từ Tử Lăng giải thích: "Đạo lý kỳ thực rất đơn giản, bất luận là chiêu thức gì cũng đều có một đường đi và cách biến chiêu nhất định, chỉ cần nắm chuẩn thời gian, chặt đứt lộ tuyến vận công và công kích của đối phương, sau đó thêm một bước ngăn trở hay phá hoại, đối phương sẽ không thể tiếp tục biến hoá, bó chân bó tay, nếu tiếp tục miễn cưỡng tấn công thì cũng như lấy sở đoản của mình để đấu với sở trường của đối phương vậy".

Lạc Phương le lưỡi nói: “Đạo lý này nghe thì dễ, làm thì lại khó vô cùng, giống như kiếm pháp của nữ nhân Cao Lệ kia thiên biến vạn hoá, nhìn còn nhìn chẳng rõ, mà cho dù có thể nhìn rõ cũng khó thể đỡ nổi kiếm khí lăng lệ ấy. Vì vậy, cho dù ta biết đạo lý này cũng không có tác dụng gì”.

Từ Tử Lăng mỉm cười an ủi: “Dù sao biết cũng tốt hơn là không biết, chỉ cần tuân tự khổ công luyện tập, cuối cùng cũng sẽ có ngày thành công thôi”.

Lạc Phương đang trầm ngâm suy nghĩ thì Khấu Trọng quay trở lại, vui vẻ nói: “Có lẽ không có vấn đề gì đâu, thì ra ở cuối thuyền còn có một nhà bếp nhỏ, chúng ta là sư phó làm bánh, tự nhiên cũng phải làm chút gì đó cho trường chủ vui lòng đúng không?”.

Từ Tử Lăng hiểu ý gã, nhưng vẫn bắn khoả nói: “Nhưng lấy đâu ra nguyên liệu bây giờ?”.

Khấu Trọng ghé miệng sát tai gã nói: “Thuyền gia có mấy cái bánh hương sen còn thừa, hương hiểu chưa? Chỉ cần không có độc là được rồi!”.

oOo

“Cách! Cách! Cách!”.

Thanh âm của Thương Tú Tuần vang lên: “Ai?”.

Khấu Trọng đáp: “Tiểu Trọng và Tiểu Lăng mang điểm tâm tới rồi!”.

Thương Tú Tuần nhạt giọng đáp: “Ta không đói! Đừng làm phiền ta nữa!”.

Khấu Trọng đưa mắt nhìn Từ Tử Lăng như muốn nói: “Có hy vọng!”, đoạn cười cười nói: “Vừa rồi trường chủ mới chỉ ăn có chút đồ, chi bằng để chúng tôi mang bánh vào, khi nào trường chủ muốn ăn thì có bánh thượng hạng ăn luôn!”.

“Két!”.

Thương Tú Tuần mở cửa, để lộ gương mặt đẹp tựa thiên tiên, lạnh lùng nhìn hai gã một lúc lâu mới quay người vào trong. Lúc hai gã đẩy cửa bước vào, Thương Tú Tuần đã quay người nhìn ra cửa sổ, tuy nàng vẫn mặc nam trang, nhưng mái tóc dài đen mượt xoã xuống như xuống sau lưng lại tràn đầy một vẻ đẹp tuyệt mỹ và quyến rũ của phái nữ.

Khấu Trọng đặt mấy chiếc bánh hương sen tầm thường lên bàn, đoạn chậm rãi ngồi xuống, còn vẩy tay ra hiệu cho Từ Tử Lăng cũng ngồi xuống theo gã.

Thương Tú Tuần nhẹ giọng hỏi: "Tại sao còn chưa đi?".

Từ Tử Lăng đóng cửa lại, cười khổ nói: "Chúng tôi đích thực không phải cố ý giấu diếm trường chủ, mà là...".

Thương Tú Tuần ngắt lời nói: "Đêm đó ai giết chết Mao Tiều?".

Khấu Trọng mắt hồ sáng rực, cung kính đáp: "Trường chủ minh xét, người đó là tiểu Lăng".

Thương Tú Tuần chậm chậm quay người lại, giẫm chân tức giận nói: "Thật vô lý, rõ ràng ta đã thử qua nhưng đâu có phát hiện chân khí trong cơ thể các người?".

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Trường chủ trở lại bình thường rồi. Kỳ thực thì phương pháp của chúng tôi rất đơn giản, chỉ cần đem chân khí ẩn giấu vào một khiếu môn mà không ai nghĩ tới là được rồi".

Thương Tú Tuần dựa lưng vào khung cửa chau mày hỏi: "Chân khí luôn tuần hoàn không ngừng trong kỳ kinh bát mạch, làm sao có thể tụ vào một khiếu môn chứ?".

Khấu Trọng giải đầu nói: "Thì ra là vậy ư? Nhưng đích thực là chúng tôi đã làm được mà, Loạn Loạn yêu nữ lại còn cao minh hơn một bậc nữa".

Thương Tú Tuần hiếu kỳ hỏi: "Loạn Loạn là ai?".

Từ Tử Lăng nói: "Đây chính là nguyên nhân mà chúng tôi muốn nói chuyện với trường chủ, bởi vì chuyện này cực kỳ hệ trọng, thậm chí còn can hệ đến cả sự tồn vong của Cảnh Lăng nữa".

Thương Tú Tuần chậm chậm bước tới ngồi xuống chiếc ghế Từ Tử Lăng kéo sẵn ra cho nàng, nghiêm mặt nói: "Các người nói đi!".

- o O o -